

Forslag til forespørgselsdebat om hvorledes vi kan udjævne leveomkostningerne mellem større og mindre beboede steder samt i forhold til yderdistriktsområderne, eksempelvis set i forhold til udgifterne til sunde fødevarer, elektricitet samt vand og varmeudgifter.
(Medlem af Inatsisartut, Juliane Henningsen, Inuit Ataqatigiit)

Grønland og Afrika har en del ligheder. Store dele af Afrika har været koloniseret af europæere. Afrika har store afstande. Og Afrika har en meget stor forskel i levevilkår i byer og i landområderne.

En af de meget interessante ting, der er sket i den Afrikanske udvikling er, at de færreste Afrikanere har fastnet telefoner. Det ville være meget dyrt, at udbrede fastnet telefoner i landområderne i Afrika. Men det betyder ikke, at Afrikanere ikke har adgang til telefoner. De bruger bare mobiltelefoner. De har ganske enkelt sprunget et teknologisk trin over. Og det er ikke det eneste. I Afrika bruger de mobilen til alt det, vi andre normalt bruger internettet til. Hvis man ikke selv har en mobil, så kan man leje en på samme måde, som vi i gamle dage havde telefon bokse alle steder.

Her i Grønland er vores politiske system gennemsyret af en kræve mentalitet. I Grønland startede politik, som et spørgsmål om, hvad man kunne kræve af den danske stat. Grønlands lumumba Jørgen C F Olsen blev berømt for at sige, at gud kunne vente på sin kirke, Sisimiormiut havde brug for deres fiskefabrik nu. Og i dag under selvstyret bruger vi stadig masser af politiske kræfter på, at diskutere hvem der skal have hvad. Skal Innaarsuit have en ny kirke. Skal kvoterne omfordeles eller forhøjes. Hvad må brød koste i en bygd.

Alle disse spørgsmål tager udgangspunkt i, hvem der skal have hvad af selvstyret. Men det er det forkerte, at forlange af selvstyret. Det man burde spørge om, er: Hvordan kan selvstyret hjælpe mig til at hjælpe mig selv og mine naboer?

I Afrika er udviklingen drevet af, at der er meget få ressourcer og de færreste centralregeringer har råd til at udbrede moderne teknologi til landområderne. Derfor må afrikanerne selv finde løsninger, og når de finder løsninger, så ser de mod nutidens og fremtidens teknologi, ikke fortidens. Det er derfor de bruger mobiltelefoner og ikke fastnet telefoner.

Når vi taler om, at udbygge infrastruktur i bygder og yderdistrikter, så mener vi infrastruktur som i gamle dage. Dieselfyrede elværker, en butik der har det hele, poselokummer, og hvad vi nu ellers forbinder med et moderne liv. Men det er det liv vi selv er vokset op med, verden har forandret sig. Det er ikke længere sikkert, at et centralt elværk er den bedste løsning, måske solpaneler, fuelcelle generatorer og et mikro biogas anlæg giver bedre mening nogle steder. Ikke engang den gamle købmands butik, er det samme længere. I mange tilfælde er det bedre, at have en internet baseret butik til de ting man ikke køber særligt tit.

Vores samfund er bygget op omkring ideen om, at den centrale regering skal sørge for stort set alt. Vand, varme, elektricitet, skoler, butikker, og arbejdspladser. Men hvorfor gør vi det på den måde?

Vi har fået selvstyre. Men i mange tilfælde betyder det bare, at styret er rykket fra København til Nuuk. Hvis vi mener det alvorligt med selvstyre, så skal vi have selvstyre til at betyde, at vi hver især tager et ansvar. Det er ikke det samme som bare at kappe al støtte til de små steder, tværtimod er det, at give alle i Grønland muligheden for lidt efter lidt, at overtage de beslutninger der betyder noget for deres eget liv.

I demokraternes version af selvstyre, er spørgsmålet ikke, hvordan selvstyret skal hjælpe mig. Spørgsmålet er, hvordan kan selvstyret hjælpe mig til at hjælpe mig selv.

Tak for en interessant debat.